

29 Νοεμβρίου, 1996

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ
ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 635/95)

-
- 5 Αστυνομική Δύναμη Κύπρου — Λοχίες — Προαγωγή τους σε υπαστυνόμους — Κατ' εξαίρεση προαγωγή βάσει του Καν. 9(α) και (β) της Κ.Δ.Π. 52/89 — Ποιοι νομιμοποιούνται να προσβάλλουν κατ' εξαίρεση προαγωγή με αίτηση ακυρώσεως — Προσοντούχοι και μη προσοντούχοι της τακτικής διαδικασίας προαγωγών — Μη προσοντούχοι οι οποίοι δεν ισχυρίζονται υπαγωγή τους στον Καν. 9(β) — Διακρίσεις από τη νομολογία — Όρια δικαιοδοσίας του ακυρωτικού δικαστηρίου.
- 10 Δεδικασμένο — Δημιουργία της δέσμευσης του δεδικασμένου στην ακυρωτική δικαιοδοσία — Η προϋπόθεση της ταυτότητας διαδίκων — Διαφοροποιήσεις — Δέσμευση της διοίκησης από την ακυρωτική απόφαση και το δεδικασμένο που παράγει ανεξάρτητα από το ποιος θα προσβάλλει στη συνέχεια το αποτέλεσμα της επανεξέτασης.
- 15 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Έλλειψη αιτιολογίας — Αστυνομική Δύναμη — Κατ' εξαίρεση προαγωγές δυνάμει του Καν. 9(β) της Κ.Δ.Π. 52/89 — Η απαραίτητη αιτιολόγηση — Δεν υπήρχε στην κριθείσα περίπτωση αν και επρόκειτο για επανεξέταση κατόπιν ακύρωσης για τον ίδιο λόγο.
- 20 [Πέραν των ανωτέρω τίτλων η απόφαση του Δικαστηρίου διαβάζεται ως σύνολο].

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

*Αναφερόμενες Υποθέσεις:**Αχιλλέως ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 803,**Καρατζιάς ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 2767,*

5

*Παντελή ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 1020,**Κυπριανού και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (αφ. 1) (1994) 4 Α.Α.Δ. 871,*

10

*Χριστοδούλου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 1601,**Παναγιώτου ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 1691,**Γραφιάς ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 1219,*

15

*Αντωνίου ν. Δημοκρατίας (1996) 4 Α.Α.Δ. 2937,**Χαραλάμπους ν. Δημοκρατίας (1996) 4 Α.Α.Δ. 2894.*

20

Προσφυγή.

Προσφυγή με την οποία προσβάλλεται η παραγωγή του ενδιαφερομένου μέρους στη θέση υπαστυνόμου.

25

Ν. Ιωάννου για Α. Παπαχαραλάμπους, για τον Αιτητή.

Μ. Φλωρέντζος, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

30

*Α. Γεωργίου, για το Ενδιαφερόμενο πρόσωπο.**Cur. adv. vult.*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Οι λοχίες της Αστυνομικής Δύναμης μπορούν να προάγονται στη θέση του υπαστυνόμου εφόσον, μεταξύ άλλων, έχουν επιτύχει στις προβλεπόμενες εξετάσεις. [Άρθρο 13Α του περί Αστυνομίας Νόμου Κεφ. 285 όπως τροποποιήθηκε και Κανονισμός 11(1)(β)(ι) των περι Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμών του 1989, ΚΔΠ 52/89]. Προαγωγές μη “προσόντουχων” είναι δυνατές είτε για ανδραγαθία είτε για ιδιαίτερη ικανότητα ή ιδιαίζουσα κλίση σε ειδική εργασία νοουμένου ότι, στη δεύτερη περίπτωση, ο αριθμός τους “δεν θα υπερβαίνει το 10% των προς πλήρωση υφιστάμενων θέσεων κατ’ έτος”. [Κανονισμός 9(α)

35

40

και (β)].

5 Με την έγκριση του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης το ενδιαφερόμενο μέρος προάχθηκε στη θέση του υπαστυνόμου κατ' επίκληση του Κανονισμού 9(β) και ο αιτητής αμφισβητεί τη νομιμότητα αυτής της "κατ' εξαίρεση" προαγωγής. Εγείρεται ως πρώτο το ζήτημα της νομιμοποίησής του.

10 Στις υποθέσεις *Θεόδωρος Αχιλλέως ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 803, *Παντελής Καρατζιάς ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 2767, *Παντελής Αντωνίου Παντελή ν. Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 1020, *Κώστας Κυπριανού και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (αρ. 1)* (1994) 4 Α.Α.Δ. 871, *Ανδρέας Χριστοδούλου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 1601 κρίθηκε πως οι προσοντούχοι για
15 προαγωγή έχουν έννομο συμφέρον προσβολής "κατ' εξαίρεση" προαγωγών αφού δι' αυτών μειώνονται οι προοπτικές δικής τους προαγωγής, αλλά δεν είναι σ' αυτά που επικεντρώθηκε η συζήτηση. Ο αιτητής δεν κατείχε ο ίδιος το προσόν της επιτυχίας στις εξετάσεις, δεν θα μπορούσε να προαχθεί στο πλαίσιο της συνήθους
20 διαδικασίας και δεν είναι δυνατό να έχει, ούτε διεκδίκησε, έννομο συμφέρον πάνω σ' αυτή τη βάση.

25 Στις υποθέσεις *Κυπριανού* (ανωτέρω), *Χριστοδούλου* (ανωτέρω) και *Ανδρέας Παναγιώτου ν. Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 1691, η οποία μάλιστα αφορούσε στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο, αναγνωρίστηκε νομιμοποιητικό έρεισμα και σε μέλη της δύναμης που δεν ήταν οι ίδιοι "προσοντούχοι". Με το σκεπτικό πως, στο πλαίσιο του μηχανισμού που προκύπτει από την αλληλοσύνδεση των Κανονισμών που διέπουν τις προαγωγές, μια "κατ' εξαίρεση"
30 προαγωγή επηρεάζει τη δυνατότητα εξέτασης και κρίσης αν άλλος πληροί τις προϋποθέσεις του Κανονισμού 9(β).

35 Είναι η άποψη των καθ' ων η αίτηση και του ενδιαφερομένου προσώπου πως η παρούσα υπόθεση είναι εντελώς ιδιαίτερη και πως ούτε κατά την πιο πάνω νομολογιακή προσέγγιση νομιμοποιείται ο αιτητής. Αυτά, επειδή δεν πρόβαλε, όπως υποστηρίζουν, ισχυρισμό ότι έχει κάποια ιδιαίτερη ικανότητα ή ιδιάζουσα κλίση και ο φάκελός του δεν αποκαλύπτει κάτι τέτοιο. Σύμφωνα με το
40 επιχείρημά τους, δεν μπορεί να τίθεται ζήτημα επηρεασμού της δυνατότητας να κριθεί προάξιμος με βάση τον Κανονισμό 9(β) αφού δεν είναι η δική του θέση πως πληροί τις προϋποθέσεις του.

Το πρώτο που πρέπει να παρατηρηθεί είναι πως ο Κανονισμός 9 δεν εισάγει μηχανισμό ο οποίος ενεργοποιείται με πρωτοβουλία

των μελών της Αστυνομικής Δύναμης. Προϋποθέτει ύπαρξη κενών θέσεων που μπορούν να πληρωθούν με προαγωγή κατ' επίκληση του αλλά ανήκει στον Αρχηγό της Αστυνομίας, με την έγκριση του Υπουργού, η απόφαση για τη χρήση της ευχέρειας που παρέχει. Όπως και η κρίση ως προς το ποιο μέλος είναι προάξιμο σύμφωνα με τις διατάξεις του. Είναι ο επηρεασμός αυτής της δυνατότητας, που εφόσον δεν απομένουν κενές θέσεις πληρώσιμες με προαγωγή κατ' εξαίρεση ισοδυναμεί με πλήρη εξαφάνισή της, που κρίθηκε ότι παρέχει τη νομιμοποιητική βάση. Και είναι με αυτή την έννοια που η προσβαλλόμενη απόφαση εξ αντικειμένου επηρεάζει τις διεκδικήσεις που εδράζονται στην προσδοκία ότι ο Αρχηγός ενδεχομένως θα έκρινε, ότι ο συγκεκριμένος αιτητής είναι προάξιμος "κατ' εξαίρεση". Σημειώνω εδώ πως η υπόθεση **Θεόδουλος Γραφιάς ν. Δημοκρατίας** (1995) 4 Α.Α.Δ. 1219 στην οποία στηρίχτηκαν οι καθ' ων η αίτηση, είναι εντελώς διαφορετική. Αφορά σε προαγωγή για ανδραγαθία και αναγνωρίστηκε έννομο συμφέρον στον αιτητή επειδή εκείνος ήταν που, κατά τον ισχυρισμό του, την επέδειξε.

Εν πάση περιπτώσει, στα γεγονότα στα οποία βασίστηκε ο αιτητής, με αναφορά σε ειδικές γνώσεις του (υπηρετεί στην Εισαγγελία ως δημόσιος κατήγορος και είναι πτυχιούχος νομικής), σε σειρά διακρίσεων, και σε επιτυχία του σε πολλές εξετάσεις, ισχυρίστηκε παράλειψη προαγωγής του. Αυτό, σε συνδυασμό προς τη στήριξη της θέσης του στην υπόθεση **Χριστοδούλου** (ανωτέρω), δεν μπορεί παρά να σημαίνει πως, κατά τη γνώμη του, είναι εφαρμόσιμος στην περίπτωση του ο Κανονισμός 9(β). Είναι γεγονός πως δεν προσδιορίζει ορισμένη ιδιαίτερη ικανότητα ή ιδιάζουσα κλίση αλλά αυτό δε νομίζω πως θα πρόσθετε οτιδήποτε. Όπως εξηγήθηκε στις πιο πάνω υποθέσεις, σε καμιά περίπτωση δεν προβαίνει το Δικαστήριο σε πρωτογενή κρίση ως προς το πότε συντρέχει το ένα ή το άλλο. Αυτό σημαίνει πως δεν είναι ορθή και η θέση των καθ' ων η αίτηση πως δεν νομιμοποιείται ο αιτητής επειδή ο φάκελός του, όπως θα τον αξιολογούσε το Δικαστήριο, δεν αποκαλύπτει ιδιαίτερη ικανότητα ή ιδιάζουσα κλίση. Επίσης, η υπόθεση **Νίκος Αντωνίου ν. Δημοκρατίας** (1996) 4 Α.Α.Δ. 2937 διακρίνεται γιατί εκεί προηγήθηκε απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου πως ο αιτητής "δεν πληρούσε τις απαιτούμενες προϋποθέσεις που θέτει ο Κανονισμός 9 για τέτοια προαγωγή". Καταλήγω πως ο αιτητής νομιμοποιείται να προσβάλει την προαγωγή του ενδιαφερομένου προσώπου σε θέση που αποφασίστηκε να πληρωθεί δυνάμει του Κανονισμού 9(β).

Η προαγωγή του ενδιαφερομένου προσώπου πραγματοποιήθη-

5 κε στο πλαίσιο επανεξέτασης μετά από ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Αναφέρει ο Αρχηγός της Αστυνομίας στο έγγραφό του προς τον Υπουργό ημερομηνίας 19.4.1995 πως η προ-
 10 αγωγή του ενδιαφερομένου προσώπου ακυρώθηκε “λόγω έλλειψης αιτιολογίας”, πως επανεξέτασε “την ακυρωθείσα πράξη” με βάση την τότε πραγματική και νομική κατάσταση και πως, αφού έλαβε υπόψη τις σχετικές συστάσεις που υποβλήθηκαν, το περιεχόμενο του προσωπικού φακέλου του ενδιαφερομένου προσώπου και όλα
 15 τα συναφή στοιχεία που, όπως σημειώνει, συναπείστελε, έκρινε πως το ενδιαφερόμενο πρόσωπο πληροί τις πρόνοιες του Κανονισμού 9(β). Ό,τι εμφανίζεται ως προϋπόθεση που πληροί το ενδιαφερόμενο πρόσωπο, περιέχεται επίσης στο πιο πάνω έγγραφο:

15 “Γράφτηκε στη Δύναμη στις 15.5.67. Είναι απόφοιτος Σχολής Μέσης Παιδείας. Υπηρέτησε σ’ όλα σχεδόν τα Τμήματα της Αστυνομίας και έτυχε μιας ηθικής και υλικής αμοιβής. Προήχθη σε Λοχία κατ’ εξαίρεση στις 15.2.78. Από 3.1.90 είναι Αναπληρωτής Υπαστυνόμος και υπηρετεί στο ΟΠΕ Λεμεσού. Εκτός από τη βασική εκπαίδευση, έτυχε και ειδικής εκπαίδευσης στην Ελλάδα σε θέματα Μυστικών Υπηρεσιών. Ο
 20 ΜΑΥΡΟΠΕΤΡΟΥ μετετέθη από 11.1.90 από ΚΥΠ στο ΟΠΕ Λεμεσού, όπου συνεχίζει να επιδεικνύει ιδιαίτερη ικανότητα στην εξασφάλιση σημαντικών πληροφοριών για την πρόληψη και καταστολή του εγκλήματος. Οι ικανότητες, δυνατότητες και προοπτικές του στο βαθμό του Υπαστυνόμου είναι εξαίρετες. Από 3.1.90 είναι αναπληρωτής στο βαθμό.”

Αυτή η παράγραφος δεν είναι τίποτε άλλο παρά ενσωμάτωση στο έγγραφο του Αρχηγού αυτούσιας της σύστασης που είχε υποβληθεί στην πρώτη διαδικασία. Και ήταν σε σχέση με το ίδιο ακριβώς κείμενο και σε σχέση με την γενική αναφορά στο φάκελο, όπως ακριβώς και τώρα, που διαπιστώθηκε η ανεπάρκεια της αιτιολογίας που οδήγησε στην ακυρωτική απόφαση. [Βλ. **Ανδρέας Παναγιώτου ν. Δημοκρατίας** (ανωτέρω)]. Η κρίση του Δικαστηρίου στην προηγηθείσα διαδικασία πως η προαγωγή ήταν άκυρη λόγω της ανεπάρκειας της αιτιολογίας, κατ’ ανάγκη κάλυψε όσα
 35 τώρα προτείνονται ως επαρκής αιτιολογική βάση της προσβαλλόμενης απόφασης και νομίζω πως, αντίθετα προς την άποψη των καθ’ ων η αίτηση και του ενδιαφερομένου προσώπου, βρισκόμαστε μπροστά σε καθαρή παραβίαση του δεδικασμένου. Σημειώνω πως στην ακυρωτική απόφαση διαπιστώνεται ότι “το περιεχόμενο των φακέλων των δυο ενδιαφερομένων προσώπων (είχε προσβληθεί τότε και άλλη προαγωγή) δεν περιέχει οτιδήποτε το διαφωτιστικό ως προς το ζητούμενο θέμα” και επίσης ότι “οι προηγούμε-

νες κατ' εξαίρεση προαγωγές τους και οι ηθικές και υλικές αμοιβές που έτυχαν δεν μπορούν να συσχετισθούν με το κρινόμενο ζήτημα". Και αυτά, για να επισημανθεί πως ό,τι προέκυπτε από το φάκελο ήταν η συγκέντρωση ιδιοτήτων (ικανός, φιλότιμος, ευσυνείδητος) "οι οποίες είναι επιθυμητό να διακρίνουν το κάθε μέλος της Αστυνομικής Δύναμης". 5

Οι καθ' ων η αίτηση και το ενδιαφερόμενο πρόσωπο υποστήριξαν πως δεν μπορεί να τίθεται ζήτημα δεδικασμένου αφού ο αιτητής στην παρούσα υπόθεση δεν ήταν διάδικος στην υπόθεση **Παναγιώτου** (ανωτέρω). Επικαλέστηκαν συναφώς την πρόσφατη απόφαση του Προέδρου Πική στην υπόθεση **Στέφανος Χαράλαμπος v. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1996) 4 Α.Α.Δ. 2894 στην οποία γίνεται αναφορά στα νομολογημένα ως προς την προϋπόθεση να υπάρχει όχι μόνο ταυτότητα επίδικου θέματος αλλά και διαδίκων. Εκείνο που παραγνωρίζει η εισήγηση είναι πως εδώ δεν συζητούμε τη δέσμευση του αιτητή αλλά τη δέσμευση της διοίκησης που ήταν βέβαια διάδικος και τότε και τώρα. Όπως άλλωστε και το ενδιαφερόμενο πρόσωπο. Αν η πιο πάνω άποψη ήταν ορθή, η δέσμευση της διοίκησης θα εξαρτάτο από το μεταγενέστερο και συμπτωματικό γεγονός του ποιος θα προσβάλει ή θα μπορούσε να προσβάλει τη νέα απόφασή της. Ο Αρχηγός και στη συνέχεια ο Υπουργός, ως προς το κριθέν θέμα, δεσμεύονταν από την απόφαση του Δικαστηρίου και δεν μπορεί να τίθεται στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας θέμα για νέα δικαστική απόφαση ως προς αυτό. 10
15
20
25

Εν πάση περιπτώσει, και εάν εξέταζα εκ νέου το θέμα, θα κατέληγα στα ίδια. Η κρίση πως το ενδιαφερόμενο πρόσωπο επιδεικνύει την ιδιαίτερη ικανότητα που αναφέρθηκε, απολύγει εντελώς μετέωρη αφού δεν υποστηρίζεται από τα στοιχεία του φακέλου, η παραπομπή στον οποίο, ούτως ή άλλως, είναι εντελώς γενική αφού δεν προσδιορίζεται τι από αυτόν είχε υπόψη του ο Αρχηγός της Αστυνομίας. Ο Αρχηγός αναφέρει πως έλαβε υπόψη και σχετικές συστάσεις που υποβλήθηκαν και "συναφή στοιχεία τα οποία σας συναποστέλλονται". Στις "συστάσεις" έχω αναφερθεί. Ήταν οι παλαιές και το κείμενό τους είχε ήδη ενσωματωθεί στο έγγραφο του Αρχηγού. Συναφή δε στοιχεία, άλλα από τις παλαιές συστάσεις και το φάκελο, όπως διευκρινίστηκε, δεν "συναποστάληκαν", αφού δεν υπήρχαν. Η μονολεκτική έγκριση της απόφασης του Αρχηγού από τον Υπουργό δεν προσθέτει οτιδήποτε και, για τους λόγους που εξήγησα, η προαγωγή του ενδιαφερομένου προσώπου ήταν, κάτω από οποιαδήποτε θεώρηση, παράνομη. 30
35
40

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα. Η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώνεται. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή για να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται με έξοδα.